

Նորայր Մանվելյան

Հանդիպում պուրակում

Սուրճի համը ծխախոտի բիրտ մխով
Ամռան բուրմունքն էր փորձում գապել,
Երկու մարդ՝ անհայտ ճակատագրով,
Որոշեցին պուրակում իրար կողք նստել:
Մեկը ջահել՝ գալիքի ծածկոցը մտքին,
Մյուսի երեսին՝ տաված իր անցյալը,
Բարև ասաց պապը հարևան ջահելին
Եվ բարև լսեց նա ի պատասխան:
Միմյանց լեզու չգիտեին նրանք,
Խոսեցին գալարվող ծխի լեզվով,
Հևաց ծերունին, հանդիպեցին նրանք
Հայացքով՝ հոգու խորք հասնող:
Պատանին գգաց անցյալի հովվիկը,

Սրտում միայնակ, նա գտավ մի պատրանք՝

Իր պապը կանգնած, ուղղում էր շապիկը՝

Թոռին ասելով՝ «պահիր երագանք»:

Եվ թոռը հիշեց իր պապի ձեռքերը՝

Դժնի կյանքից դողդողացող,

Բայց չէին դողում ծերունու ձեռքերը,

Երկրորդ ծխախոտը զգուշորեն այրող:

Հավաքեց ջահելը հոգու իր կրակը

Ու ասաց՝ «ես հայ եմ, Հայաստան երկրից»:

Կրկնեց՝ «Հայաստա՞ն», հույն օտար պապը

Ու անհետացավ տեսադաշտից:

Թոռան աչքերում՝ պապին ողջունելը

Դաշված օրերում անդառնալի,

Անցորդ պապի հեռանալը տեսնելը

Սիրտն ալիքեց պանդուխտ ջահելի: